

[A. M. Hansen.]

de forskellige Steder, og endelig maa det huskes, at Udgiften til Kirkebetjening uddrædes af Beboerne paa Stedet.

Vedrørende Forholdene i København og paa Frederiksberg foreslaas der paa dette Omraade skabt en Række Tjenestemandstillinger; men det har ikke været muligt at gaa den samme Vej uden for København og Frederiksberg. Lovgivningen har over for disse Stillinger altid maattet indskrænke sig til at fastsætte Mindstehonorarer. Det er ogsaa sket her, og der er foreslaaet en Forhøjelse af disse i Forhold til de nugældende Honorarer, men Kommissionen har peget paa, at hvor Forholdene gør det muligt og rimeligt, anbefaler man at oprette Tjenestemandstillinger.

Jeg vil gerne citere § 24 i Kommissionens Affattelse. Den lyder saaledes: „Kirkeministeren bemyndiges til ved en Bekendtgørelse at fastsætte Rammerne for Forholdenes Ordning“ — Forholdene vedrørende Kirkebetjeningen — „og de forskellige Afønningsformer. Der skal ved denne Bekendtgørelse være aabnet Mulighed for, at der 1) oprettes Tjenestemandstillinger, eller 2) oprettes Stillinger, der aflønnes med aarlige Honorarer, eller 3) træffes overenskomstmæssig Aftale om Besørgelse af de paagældende Forretninger.“

Det er altsaa de tre Maader, Kommissionen har foreslaaet, og den har som Nr. 1 sat Oprettelse af Tjenestemandstillinger. Men naar man læser § 24 i Lovforslaget, ser man, at der er byttet om paa Pkt. 1 og Pkt. 2, saaledes at Pkt. 1 er, at der oprettes Stillinger, der aflønnes med aarlige Honorarer, og Pkt. 2, at der oprettes Tjenestemandstillinger. Det er klart, at den højtærede Kirkeminister maa skrive sit Lovforslag saadan, som han vil, uanset Kommissionen, men det havde været nok saa heldigt, om den højtærede Kirkeminister havde gjort opmærksom paa dette.

Vi var inden for Kommissionen paa det rene med, at det ikke lod sig gøre at oprette faste Tjenestemandstillinger til alle, som hører inden for Kirkens Omraade. Det var vi klar over, og det er vel ogsaa, naar vi tager hele Landet med, de færreste Tilfælde, hvor dette er muligt. Man kan derfor forsvare at bytte om paa Punkterne — netop fordi det vil være i de færreste Tilfælde, man kan bruge Tjenestemandstillingen; men naar vi i Kommissionen satte Punkterne saadan, var det, fordi der deri ligger et Incitament for Myndighederne de paagældende Steder til, hvor det kan lade sig gøre, at oprette Tjenestemandstillinger. Med

Hensyn til de Honorarer, der ydes til Kirkebetjentene, vil jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Fabricius understrege, at det er Mindstehonorarer.

Om de Enkeltheder, der, som den højtærede Kirkeminister nævnte, er indføjjet i Lovforslaget, efter at Kommissionsbetænkningen er kommet til Kirkeministeriet, ønsker jeg at udtale, at jeg kan tiltræde Ministerens Forslag om Døvtummepresterne. Derimod er jeg meget betænkelig ved Afskedigelsesparagraffen. Det forekommer mig, at man pludselig har faaet saa travlt med at lave Afskedigelsesparagraffer i disse Tider. Her sætter man efter en ganske kortvarig Behandling i Kommissionen en saadan Paragraf ind i et Lovforslag, hvis Gennemførelse haster. Der er for lidt Tid til en alvorlig Overvejelse af, hvad et saadant Forslag betyder. Jeg kan med min bedste Vilje ikke se, at det er noget, der haster.

Nu har man ogsaa lavet en Afskedigelsesparagraf for Amtsskolekonsulenter. Det er, som om der er en Iver et eller andet bestemt Sted efter at faa lavet Afskedigelsesparagraffer. Vi har Afskedigelsesparagraffer i Tjenestemandloven, og hvis de bliver anvendt, er det tilstrækkeligt. Jeg er bange for, at denne Paragraf vil virke til Skade for Forholdet mellem Præsten og Menigheden. Jeg er bange for, at den vil befordre Sladder og Bagtalelse. Der staar saa smukt, at det er Biskoppen og Provsten, der skal tage Initiativet, men vi ved nok, hvordan Biskoppen og Provsten faar Besked om, hvordan den Præst, som siges at fortjene at blive afskediget efter § 77, tér sig. Det vil jo ske fra Folk, jeg vil ikke sige fra Præstens Menighed, for han har vel ikke nogen i et saadant Tilfælde, men fra det Sogn, hvori han virker, og jeg er ængstelig for, at man her gaar hen og gør noget, som kan skade.

Jeg kan ikke se, at der er synderlig Brug for denne Paragraf i Øjeblikket. Jeg maa indrømme, at den er affattet meget forsigtigt, for der staar i § 77:

„Dersom en Præst er kommet i et saadant Misforhold til sin Menighed, at hans fortsatte Forbliven i Embedet maa siges at udgøre en væsentlig Hindring for det kirkelige Livs Trivsel...“.

Jeg vil indrømme at dette er forsigtigt formet, for skønt Præsten netop er sat i Sognet for at bidrage til det kirkelige Livs Trivsel, er det altsaa dog ikke nok, at han er en Hindring derfor, men han skal være en væsentlig Hindring for det kirkelige Livs Trivsel. Vi ser her, hvor svært det er at lovfæste et saadant Forhold. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at denne